

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/2026-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetího v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Radoslavom Uliankom, Môťovská 2, Zvolen, proti postupu a uzneseniu vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite – expozitúry Stred ČVS: PPZ-4/UBOK-PK-ST-2025 z 27. mája 2025, proti postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici sp. zn. 20Kv 2/25/6600 z 2. júla 2025 a proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 35/25/1000-5 z 12. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Dňa 20. januára 2026 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutiami vyšetrovateľa, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutých rozhodnutí a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

2. Dňa 22. mája 2025 bolo sťažovateľovi doručené napadnuté uznesenie vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania, ktorým bolo sťažovateľovi súčasne vznesené obvinenie za zločin prijímania úplatku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť pre nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne a nelogické

vyhodnotenie zabezpečených dôkazov. Krajská prokuratúra napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodnú, a preto ju zamietla.

3. Sťažovateľ následne podal na generálnu prokuratúru podnet na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku spojený s návrhom sťažovateľa na vydanie záväzného pokynu na zastavenie trestného stíhania. Sťažovateľ poukazoval na to, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu jeho základných práv a zároveň podľa jeho názoru z dosiaľ vykonaného dokazovania vyplývajú skutočnosti orgánmi činnými v trestnom konaní odignorované, ktoré však majú zásadný vplyv na posúdenie protiprávnosti a trestnosti skutku, ktorý sa sťažovateľovi kladie za vinu. Generálna prokurátora napadnutým upovedomením sťažovateľa informovala, že jeho podnetu nevyhovuje.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ako aj nezákonnosť napadnutých rozhodnutí a poukazuje na:

- nevysporiadanie sa s jeho rozsiahlou argumentáciou;
- selektívne zabezpečovanie dôkazov a ich následné selektívne hodnotenie v rozpore so základnými zásadami trestného konania, a to najmä pokiaľ ide o záznamy z monitorovaných stretnutí a telefonických rozhovorov, keď boli do spisu zabezpečené len tie, ktoré svedčia v jeho neprospech;
- arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť uznesenia krajskej prokuratúry, pretože bolo vydané bez znalosti spisu a podstatných okolností prípadu – dozorový prokurátor mal rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa bez vedomosti o záznamoch z monitorovacích stretnutí z 31. januára 2025, 8. apríla 2025 a 21. mája 2025, čo je zrejmé z ich „sprocesnenia“ vyšetrovateľkou až 25. augusta 2025;
- spochybnenú vierohodnosť agenta, nezákonnosť jeho postupu v rozpore s § 117 Trestného poriadku, podľa ktorého agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu a uvedenie zjavne nepravdivých informácií;
- nedostatočne zistený skutkový stav.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti sú námietky sťažovateľa proti postupu a rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti (ale aj ústavnosti) jeho trestného stíhania zatiaľ meritórne nerozhodoval orgán, ktorý ako jediný je oprávnený vysloviť vinu sťažovateľa, teda príslušný všeobecný súd (iný záver nevyplýva ani z ústavnej sťažnosti, pozn.).

7. Sťažovateľ napadol v prvom rade prvotné uznesenie vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, voči ktorému ale disponoval opravným prostriedkom, ktorý aj využil a o jeho sťažnosti aj bolo rozhodnuté krajskou prokuratúrou. Právomoc dozorového prokurátora preto vylučuje právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého uznesenia vyšetrovateľa. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

8. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dozorového prokurátora ústavný súd uvádza, že sťažovateľ bol oprávnený domáhať sa preskúmania napadnutého uznesenia prostredníctvom inštitútu návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 447/2019), čo rovnako využil a generálny prokurátor napadnuté uznesenie dozorového prokurátora aj vecne preskúmal, o čom ho informoval napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry. Právomoc generálneho prokurátora preto vylučuje právomoc ústavného súdu, a tak aj v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

9. Napokon, pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa napadnutého upovedomenia generálneho prokurátora, ktorým nevyhovelo jeho návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ústavný súd uvádza, že jeho právomoc je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

10. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti/právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

11. Vo všeobecnosti možno uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom

podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. IV. ÚS 612/2018, II. ÚS 355/2022).

12. Možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (m. m. IV. ÚS 80/2022). Tieto východiská sú pritom aktuálne aj vo vzťahu k ústavnému prieskumu napadnutého upovedomenia generálneho prokurátora, pokiaľ sa sťažovateľ domáha vecného prieskumu dôvodnosti vznesenia obvinenia v trestnom konaní.

13. V tomto štádiu trestného konania ústavnému súdu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť a dôvodnosť, resp. to, či sú alebo nie sú postačujúce na záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti. Uvedené spravidla patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní a následne v prípade podania obžaloby všeobecných súdov a ústavný súd by si tak predčasným vstupom do hodnotenia týchto okolností atrahoval ich zákonnú právomoc, a deformoval tak ústavný systém ochrany základných práv a slobôd v trestnom konaní.

14. Vo veci sťažovateľ a nešlo zároveň o žiadnu zo situácií, ktoré by v zmysle judikatúry ústavného súdu odôvodňovali zrušenie napadnutého upovedomenia, t. j. generálna prokuratúra sa neodmietla sťažovateľovým návrhom zaoberať a nešlo o prípad absencie akéhokoľvek odôvodnenia upovedomenia generálneho prokurátora (pozri I. ÚS 640/2022, bod 16 odôvodnenia). Generálny prokurátor si splnil povinnosť vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, t. j. povinnosť zákonom ustanoveným postupom sa takýmto návrhom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, keď návrh preskúmal, vyhodnotil (v upovedomení neabsentuje odôvodnenie, pozn.) a svoje závery sťažovateľovi oznámil.

15. S ohľadom na uvedenú rozhodovaciu prax ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti s poukazom na § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu